

Arrest

nr. 54 119 van 6 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN DE KERKHOF
Aarschotsesteenweg 7
2230 HERSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DE KERKHOF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine en afkomstig uit Ingoesjetië. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van een incident in juli 2009. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Uw man was in juli 2009 in de garage met zijn wagen, toen daar een schietincident tussen militairen en rebellen plaatsvond. Uw man had met zijn GSM beelden gemaakt, waarop hij werd ondervraagd door de militairen. Uw man moest zijn GSM afgeven en werd meegenomen naar een kantoor van de MVD. Na dit incident bleef uw man niet thuis. De volgende ochtend vielen gemaskerde militairen binnen in

uw woning. Ze zochten uw man. Ze dreigden er mee u of de kinderen mee te nemen. Zo kwamen ze een viertal keren langs. Uw schoonmoeder kon deze druk niet meer aan. Uw man besloot te vluchten. Op 16 augustus 2009 vertrok u samen met uw schoonmoeder, man en kinderen naar Moskou per trein. Van daar reisden jullie verder per trein naar Kiev (Oekraïne). Daar wachtten mensen u op die jullie per minibus naar Brussel brachten. Op 20 augustus 2009 vroeg u samen met uw schoonmoeder G. N. (...) (o.v. 6.477.107), uw man G. R. (...) (o.v. 6.477.115) en uw drie kinderen asiel aan in België. Sinds uw verblijf hier beviel u van een vierde kind.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk invallen van gemaskerde militairen op uw adres, die op zoek waren naar uw man (CGVS, p. 1 – 2). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidaire bescherming genomen. De motivatie uit zijn beslissing wordt hieronder hernomen:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat over de aanleiding van uw vertrek (gemaskerde militairen vielen binnen in uw woning op zoek naar u) uw verklaringen niet stroken met deze van uw vrouw. Zo verklaarde u dat de militairen voor het eerst binnenvielen een zestal tot achttal dagen na het incident in de garage (CGVS, man, p. 4). Uw vrouw situeerde deze inval echter reeds op de ochtend na het incident in de garage (CGVS, vrouw, p. 3). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd uw vrouw gewezen op de eventuele tegenstrijdigheid tussen uw beider verklaringen. Uw vrouw verklaarde dat u psychische problemen heeft (CGVS, vrouw, p. 3). Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg. Immers blijkt uit uw verhoorverslagen niet dat u niet op zelfstandige wijze en op een gedetailleerde manier uw asielaanvraag zou kunnen verdedigen. Ook haalde u dergelijke moeilijkheden zelf nergens aan. Bijgevolg kan er aan de problemen die u zou hebben gehad (invallen door gemaskerde militairen), geen geloof gehecht worden.

Daarbij zijn uw verklaringen over uw vrees voor vervolging niet in overeenstemming te brengen met uw reisroute. Uit uw verklaringen blijkt dat u heeft gereisd onder uw eigen naam, met uw reispaspoort, per trein van Ingoesjetië via Moskou naar Kiev (CGVS, p. 5). U had echter eerder verklaard dat het onder andere de FSB is die u zoekt (CGVS, p. 4). U verklaarde hierbij dat u vreest om door de FSB extra hardhandig te worden aangepakt omwille van uw activiteiten in 1996 (toen u onder Dudayev in de bergen verbleef; CGVS, p. 6). Het is dan ook niet logisch dat u onder uw eigen naam per trein de Russische Federatie kon verlaten terwijl de FSB u zoekt. Uw uitleg hierover is bovendien niet consistent. Zo blijkt uit uw verklaringen enerzijds dat u vermoedelijk niet landelijk wordt gezocht (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dan weer dat u met veel risico heeft gereisd (CGVS, p. 6). Deze inconsistente uitleg is in haar geheel echter weinig overtuigend. Bovendien legt u uw reispaspoort niet voor. Uw verklaring, dat u het niet heeft teruggevraagd aan de reisbegeleiders (CGVS, p. 5), is niet erg overtuigend. Het niet voorleggen van uw reispaspoort zonder aannemelijke uitleg doet vermoeden dat u uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om alzo de juiste datum van uw vertrek, de wijze waarop u naar België bent gereisd alsook een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België te verdoezelen.

Ook kan u geen details geven over uw actuele vrees. Nochtans blijkt uit uw verklaringen en die van uw vrouw en moeder dat ze nog contacten onderhouden met familie in Ingoesjetië. Zelf verklaarde u geen contact te willen opnemen met de zussen van uw moeder. U verklaarde laconiek dat u niet weet waarover u met hen zou moeten praten (CGVS p. 2). Indien u werkelijk vreest voor vervolging door

de autoriteiten kan toch worden verwacht dat u moeite doet om hierover informatie te verzamelen. Daar dit niet het geval is, kan u uw vrees voor vervolging niet hardmaken.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van de door u aangehaalde feiten of vrees voor vervolging, welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze vaststellingen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiare Bescherming."

Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort van u en uw man, huwelijksakte, geboorteakte van u en al uw gezinsleden, militair boekje van uw man) bevatten enkel identiteitsgegevens en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, G. R., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 56 543. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 8 juni 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 118 van 6 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan G. R.. Het arrest genomen in hoofd van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine en afkomstig uit Ingoesjetië. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van een incident in juli 2009. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 1996 verbleef u gedurende drie maanden in de bergen onder commandant Dudayev. U heeft daarvan nooit problemen ondervonden achteraf. In juli 2009 was u met uw wagen in een garage in Karabulak (Ingusetië), toen plots een dertigtal Federalen binnenvielen. Ze schoten op een wagen waarbij twee mannen omkwamen. U nam uw GSM en begon het incident te filmen, niet erbij nadenkend waarom u dat deed. De militairen zagen het en één van hen kwam naar u toe en pakte uw GSM af. Uiteindelijk moesten alle aanwezigen op de grond gaan liggen. Iedereen werd meegevoerd met een Ouaz naar de nabijgelegen post van de GUVD. Van iedereen werden foto's gemaakt en vingerafdrukken genomen. Na ondervraging mocht u beschikken. U ging naar het winkeltje van uw vrouw op de nabijgelegen markt waar u verzekerde dat alles in orde was. 6 à 8 dagen later, toen u niet thuis was, vielen gemaskerde militairen binnen in de woning van uw vrouw en uw moeder. Ze vroegen naar u. Ze kwamen een keer of vier langs. U keerde niet meer terug naar huis en verbleef bij familie en vrienden. U besloot dat u moest vluchten. U vreesde dat de FSB zou ontdekken dat u in 1996 onder Dudayev in de bergen had verbleven en dat u hard zou worden aangepakt.

Op 16 augustus 2009 vertrok u samen met uw moeder, vrouw en kinderen naar Moskou per trein. Van daar reisden jullie verder per trein naar Kiev (Oekraïne). Daar wachtten mensen u op die jullie per minibus naar Brussel brachten. Op 20 augustus 2009 vroeg u samen met uw moeder G. N. (...) (o.v. 6.477.107), uw vrouw A. D. (...) (o.v. 6.477.115) en uw drie kinderen asiel aan in België. Sinds uw verblijf hier beviel uw vrouw van een vierde kind.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat over de aanleiding van uw vertrek (gemaskerde militairen vielen binnen in uw woning op zoek naar u) uw verklaringen niet stroken met deze van uw vrouw. Zo verklaarde u dat de militairen voor het eerst binnenvielen een zestal tot achttal dagen na het incident in de garage (CGVS, man, p. 4). Uw vrouw situeerde deze inval echter reeds op de ochtend na het incident in de garage (CGVS, vrouw, p. 3). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd uw vrouw gewezen op de eventuele tegenstrijdigheid tussen uw beider verklaringen. Uw vrouw verklaarde dat u psychische problemen heeft (CGVS, vrouw, p. 3). Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg. Immers blijkt uit uw verhoorverslagen niet dat u niet op zelfstandige wijze en op een gedetailleerde manier uw asielaanvraag zou kunnen verdedigen. Ook haalde u dergelijke moeilijkheden zelf nergens aan. Bijgevolg kan er aan de problemen die u zou hebben gehad (invallen door gemaskerde militairen), geen geloof gehecht worden.

Daarbij zijn uw verklaringen over uw vrees voor vervolging niet in overeenstemming te brengen met uw reisroute. Uit uw verklaringen blijkt dat u heeft gereisd onder uw eigen naam, met uw reispaspoort, per trein van Ingoesjetië via Moskou naar Kiev (CGVS, p. 5). U had echter eerder verklaard dat het onder andere de FSB is die u zoekt (CGVS, p. 4). U verklaarde hierbij dat u vreest om door de FSB extra hardhandig te worden aangepakt omwille van uw activiteiten in 1996 (toen u onder Dudayev in de bergen verbleef; CGVS, p. 6). Het is niet logisch dat u onder uw eigen naam per trein de Russische Federatie kon verlaten terwijl de FSB u zoekt. Uw uitleg hierover is bovendien niet consistent. Zo blijkt uit uw verklaringen enerzijds dat u vermoedelijk niet landelijk wordt gezocht (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dan weer dat u met veel risico heeft gereisd (CGVS, p. 6). Deze inconsistente uitleg is in haar geheel echter weinig overtuigend. Bovendien legt u uw reispaspoort niet voor. Uw verklaring, dat u het niet heeft teruggevraagd aan de reisbegeleiders (CGVS, p. 5), is niet erg overtuigend. Het niet voorleggen van uw reispaspoort zonder aannemelijke uitleg doet vermoeden dat u uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om alzo de juiste datum van uw vertrek, de wijze waarop u naar België bent gereisd alsook een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België te verdoezelen.

Ook kan u geen details geven over uw actuele vrees. Nochtans blijkt uit uw verklaringen en die van uw vrouw en moeder dat ze nog contacten onderhouden met familie in Ingoesjetië. Zelf verklaarde u geen contact te willen opnemen met de zussen van uw moeder. U verklaarde laconiek dat u niet weet waarover u met hen zou moeten praten (CGVS p. 2). Indien u werkelijk vreest voor vervolging door de autoriteiten kan toch worden verwacht dat u moeite doet om hierover informatie te verzamelen. Daar dit niet het geval is, kan u uw vrees voor vervolging niet hardmaken.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van de door u aangehaalde feiten of vrees voor vervolging, welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze vaststellingen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiare Bescherming.

Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder G. N. (...) (o.v. 6.477.107) en uw vrouw A. D. (...) (o.v. 6.477.115) een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort van u en uw vrouw, huwelijksakte, geboorteakte van u en al uw gezinsleden, militair boekje) bevatten enkel identiteitsgegevens en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker gaat in een enig middel in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoeker beroept zich derhalve op de materiële motiveringsplicht. Verder stelt verzoeker dat door de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 EVRM werden geschonden.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoeker in de uiteenzetting van het middel een summier weergave geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met de loutere summier herhaling van het relaas in gebreke blijft.

2.2.4.1. Wat betreft de tegenstrijdigheid vastgesteld tussen verzoeker en zijn echtgenote betreffende de aanleiding van het vertrek, meer in het bijzonder het ogenblik van de inval door de veiligheidsdiensten, werpt verzoeker op dat hij op het ogenblik van deze inval meerdere dagen in een naburig dorp verbleef voor het bijwonen van een begrafenis, dat de spanningen van een dergelijke crisissituatie mede verantwoordelijk zijn voor deze tegenspraak, dat dit element slechts een detail betreft van het voorgehouden asielaanvraag en dat zowel hij als zijn echtgenote in de vragenlijst gewag maakten van een inval van de militairen drie tot vijf dagen later.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker op het ogenblik van de inval niet zelf thuis aanwezig was en derhalve het tijdstip van deze inval van zijn echtgenote heeft vernomen. De Raad wijst erop dat een inval door de militaire autoriteiten in de gezinswoning waarbij wordt gezocht naar de vader van het gezin een dermate ingrijpende en traumatische gebeurtenis betreft dat deze geacht wordt in het geheugen van de asielzoeker, in casu verzoekers echtgenote, te zijn gegrift. De afwezigheid van verzoeker en de beweerdte spanningen rond deze situatie kunnen derhalve niet als verschoningsgrond worden aangenomen. Bovendien is de tegenspraak betreffende het tijdstip van deze inval, nu eens onmiddellijk in de ochtend na het incident in de garage, dan weer zes tot acht dagen later, uitermate manifest en betreft het geen verschil van enkele uren of een dag. Voormelde tegenspraak is duidelijk niet voor enige interpretatie vatbaar. Waar verzoeker in het verzoekschrift zelf verwijst naar de vragenlijsten van zichzelf en zijn echtgenote (administratief dossier, stukken 13) waarbij zij deze inval bepalen drie tot vijf dagen na het incident in de garage kan de Raad enkel vaststellen dat nog een derde versie van dit relaas wordt geaccentueerd wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt.

Verzoekers bewering dat het hier een detail betreft kan door de Raad niet worden gevolgd daar de invallen van de militaire autoriteiten in rechtstreeks oorzakelijk verband staan tot de vlucht uit het land van herkomst.

2.2.5.1. Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende het reizen onder eigen naam en met eigen reisdocumenten betoogt verzoeker dat hij ervan uitging dat hij enkel regionaal en niet landelijk geseind stond.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat voormeld betoog van verzoeker enkel een vermoeden inhoudt en hij geen zekerheid had niet landelijk geseind te zijn waardoor de desbetreffende motivering van verwerende partij onverminderd overeind blijft.

2.2.6. Waar verzoeker aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoeker zich over zijn toestand niet persoonlijk zou hebben geïnformeerd stelt dat zijn moeder en zijn echtgenote wel nog contacten hebben met het thuisfront en hij langs deze weg op de hoogte kan worden gehouden, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7. Waar verzoeker argumenteert dat het hem onmogelijk is het beeldmateriaal van het incident in de garage en bewijs van zijn verklaringen afgelegd aan de Russische veiligheidsdiensten voor te leggen, stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin een bewijs bijbrengt van de diverse huiszoekingen en, of van het feit dat hij effectief in staat van vervolging is gesteld. Verwerende partij kan derhalve terecht vaststellen dat verzoeker het door hem voorgehouden asielrelaas zelfs niet met enig begin van bewijs ondersteunt.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid betreffende een uiterst wezenlijk element van het voorgehouden asielrelaas, de wijze van reizen en het ontvluchten van het land van herkomst en de ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan verwerende partij oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.8. Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië en de er nog steeds aanwezige schending van de mensenrechten waarbij journalisten, mensenrechtenactivisten en politici willekeurig worden gedetineerd, zoals blijkt uit diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, internationale rapporten en uit het reisadvies van het Belgische en Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad wijst erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn in casu de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië en de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing" betreffende de "Veiligheidssituatie in Ingoesjetië" van 5 november 2009 (administratief dossier, stuk 17) blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat door het gericht karakter van de gevechtshandelingen zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten en het gelimiteerd zijn van de grootschalige acties geen sprake is dat gewone burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een 'reëel' risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door

verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Ingoesjetië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.
In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT